

Estrajh za vsê.

Ako li èè,
Je bil Estrajh in bo za vsê,
Zdaj Slovenci zaú kajte:
Bit èè, bit èè
Estrajh za vsê!

Kér Estrajh èè,
Je bramba naša zvezana,
Beséda móž! — je sklénjena
Kaj nè? — bit èè
Estrajh za vsê!

Kér tedej èè,
Nobenga se ne bojímò,
Brez skèrbi, varni, terdni smò:
Bit èè, bit èè
Estrajh za vsê!

Kakò pa èè,
Sovražnik mora skor poznát,
Ki se bo mogel nam podát:
Bit èè, bit èè
Estrajh za vsê!

Ako li èè,
Ni tréba jarma ptujga nòs't',
Je sama naša móč zadòst:
Bit èè, bit èè
Estrajh za vsê!

Ino kér èè,
Obéta Rudolf iz nebés:
»Premagal bodeš Franc zarés,
Kér Estrajh èè
Tud bo za vsê«.

Ino kér èè,
Estrajhu bo pomagal Bóg
De se razšíri krog in krog:
Bit èè, bit èè
Estrajh za vsê!

Vredništvo.

Serčín opomín našim kmetam.

(Konec.)

Postave, sodniki in kazin morajo biti na svetu. Brez njih bi nam ne bilo móč izhajati. Ne mislite, de imajo Cesar zatò vojake (soldate), de le Njih branijo. — vojaki so zatò, de branijo pravíco, in de s silo opravijo, kar z lepo ne gré. Poglejmo na Laško — spomnimo se Dunaja — in ozrimo se na Ogersko! Sto in sto tavžent vojakov je pripravljenih, postavam čast ohraniti in razvujzdane puntarje pokončati — poštenim in mirnim prebivavcam pa v varstvo biti. Čeravno so si prizadevali hudobni ljudjé tù in tam vladarstva spodkopati, se jim njih prizadevanje vunder ni nikjer po sreči izšlo, zatò kér junaški armadi na strani stojí velika množica poštenih ljudjé, ktere ne zamorejo hudobneži premotiti.

Naše slovenske dežele si dozdej niso svojiga častitiga iména omadeževale, ampak so ga ohranile čistiga razun nekterih zgodeb, ktere rajši pozabimo, kakor de bi od njih govorili, pa toliko moramo vunder spomniti, de se nikjer ni razvujdanost terpéla brez kazni (štrafinge). Tisti, ki so se na Igu mesca sušca pregrešili, vam bojo zamogli kej več od tega povedati. Prašajte družino, žene in otroke tistih, ki so se takrat okrivili, koliko hudiga zamore razvujdanost čez cele družine prinesiti! Nikdar si ne sme človek s silo sam pomagati: zatò so sodne gosposke, de pravdo zaslišijo tistih, ki mislijo, de se jim krivica godí in po pravici razsodijo. Poprej ko so nam presvitli Cesar Ferdinand svobodo dali, je zares marsiktera pravda dolgo tékla — zdej pa, ko bojo soseske poprejšnjiga jarma odvezane, ko bo po deželi več sodnic napravljenih in ko se bo vse očitno godilo, bo ta reč vsa drugači. Tode nikjer in nikdar ne bo pripušeno, de bi truma ljudjé čez druge padla, jih ropala, požigala i. t. d. ali pa si sama pravico razsodevala. Taka se še pri divjakih v Ameriki ne terpi.

Kdor se ima kej pritožiti, nej se pritoži pri gosposki — de se bo njegova pravda po novih postavah presodila. Kér pa té zdej še niso vpeljane, mora potèpiti, de bo nove postave dane. Sej to ne bo do sodniga dné terpélo! Ministre móčne volje zdej imamo, in tudi državni zbor bo mende začel pridniši postave delati. Novi Cesar ga tudi spodbadajo k pridnimu delu.

Sicer pa moram poslednjič še opomniti, de je pohujšljiva beseda, če kdo pravi, de le kmet je bil pri stari vladi zatért — drugi ljudjé pa ne, in de le kmetam je polajšanja treba, družim ljudém pa ne. To ni res. Vsaki stan je zdihoval po svobodi, ki so nam jo mili

oče Ferdinand dali, in ktero nam novi Cesar Franc Jožef varovati hočejo. Nej bo svoboda kakoršna si koli bode — nikdar ne bojo pečene tice takim v usta letéle, ki se ne bojo za vsakdanji kruh trudili — véste zakaj ne? — zatò kér nas je veliko preveč ljudjé na svétu! Če tedej hočemo še eden čez družiga biti, brez spoštovanja pravíc živéti, ne bomo nikdar dobrot vživali, ki nam jih svoboda ponuja; namest sprave bomo imeli nepokoj — namest svobode sužnost — namest mirniga življenja pekel na svétu. Pamet in postavnost nej boste naši vodnici v vsim, ljubi moji! — Po novim létu se bomo v tim na dalje pogovorili. K. Codeli.

Reja in pitanje prešičev.

V več krajih Koroškiga redijo in pitajo prešiče z repo, ktero drobno sosekajo, v kad denejo, in čez njo vode vlijejo, de voda čez in čez stoji; po tem jo pokrijejo s deskami in polagama s kamni obložé. Četerti dan po tem je repa že kisljata in do desetiga dne za rejo práv pripravna. S tako kisljato repo mešajo kuhaniga gorkiga krompirja, otrobov, soli, po previdnosti, kolikor je treba in zredijo práv pitane prešice.

Pitanje prešičev na tako vižo — pravi koroški kmetovavec — je zatò dobro, kér prešiči vedno radi jedó in se tudi derva za kuho prihranijo.

De je pa zmirej kisljata repa pripravljena, je po številu prišičev zmirej kakih 2 ali treh kadí ali sodčikov sosekane repe potreba, ki na gorkim kraji pripravljena stoji.

Vélíki zbor slovenskiga družtva v Ljubljani 22. listopada.

Daljni pomenki.

(Konec.)

Predloge na ministerstvo smo napravili 1) zastran vpeljanja našiga jezika v uradne pisarnice, 2) zastran poterjenja naših slov. barv, in 3) zastran naredbe velike šole v Ljubljani. Le na zadnja dva je dozdej odgovor prišel. Barve so poterjene bile. Veliko šolo (vseučiliše) so nam obljubili na bolji dobo. — V pomoč Horvatam proti madžarski krivičnosti smo nabiranje darov vpeljali, ki je dozdej 1850 gold. doneslo. Gospod vodja je prejel mesca kimovca pismo od deželnega poglavarja nj. svitl. Velsersheimba, ki vpraša, kako de se okleje odbora za Horvate primeri pervimu stavku družbinih postáv, kér po tem se družba v politiske zadeve vtikati noče. Ali oklic ni bil nič drugiga kot prošnja, prošnja pomoči za domorodne načine naših jugoslavjanskih bratov, torej pervimu stavku ni bil nasprot. Odbor je, to pomoto gosp. poglavarju razjasniti, odgovor dal toliko resničin kolikor časti in veljavnosti družtva slovenskiga primerin. — Sostavek celjovških nemških novíc, ki se je za brate Slovence na Koroškem potegnil v zadevi noviga razdeljenja dežele v okraje, smo v časopisu pohvalili. — Zavolj pridržanja porodniške šole v Ljubljani smo pismo poslali na zbor Slovenije v Beč. Šola je od vlade poterjena bila. — Pisateljka nekiga sastavka v časopisu: „Journal des österr. Lloyd“ pod imenam: „Eine Stimme aus Krain“ smo zavolj gerdih laži in obrekovanja, ki jih v njem proti Slovincam in slovenski deželi raztresuje, pri tiskarni sodbi tožili. Spisatelj je Gottlieb Freimuth, ki je koj po naši tožbi zginil in se roki sodnika odtegnil. Še tega nesramniga Nemčona, ki gotovo na Krajskim živi, išemo, in tudi tukaj prosimo, de bi, kdor za-nj vé, pot do njega pokazal. — Predlog gosp. fajmoštra Potočnika zastran novih imén mescov se je po časopisih razglasil; bodemo naprej še sodbe učeníh v ti reči sprejemali. Po željah odbora je ravno ta gospod tudi obljubil slovnico (pismenost) našiga jezika spisati, in to obljubo je jaderno spolnil, kér je en del te koristne knjige že med ljudmi. — Sklenjeno je bilo naprej, de plača udov,